

SANT MIQUEL DELS SANTS—2018

Catedral de Vic, 5-7-2018

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral,
Germans preveres i diaca,
Sra. Anna Erra, Alcaldessa de la ciutat de Vic,
Srs. Regidors de la corporació municipal de Vic,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Un any més els vigatans i vigatanes omplim la nostra catedral per recordar el sant patró de la nostra ciutat, sant Miquel dels Sants. Aquesta nostra tradició s'enlaira al segle XVIII, quan els consellers de la ciutat volgueren que fos sant Miquel dels Sants patró de tots els qui viuen en aquesta noble ciutat. Han passat els segles i nosaltres ens mantenim fidels, perquè no podem deixar de mirar i estimar el qui és el sant fill de Vic. Però també la nostra mirada i estimació es fa pregària adreçada a Déu per totes les nostres necessitats materials i espirituals, tant les de cada un de nosaltres com les de les nostres famílies i de tota la ciutat.

Els esdeveniments socials i polítics del darrer any que hem viscut no ens poden deixar indiferents. I no em refereixo solament al que ha afectat el govern de la Generalitat de Catalunya, sinó també als greus atemptats contra la vida humana de Barcelona i Cambrils, que ens van tocar tan de prop, i, al mateix temps, a la més recent crisi migratòria que afecta tants milers de persones, molts d'ells infants i joves i famílies senceres. Davant aquests dolorosos fets i davant la situació social, familiar o personal, que hem viscut cada un de nosaltres, personalment i socialment, hem de maldar per ser sempre i en tot lloc constructors de pau i de concòrdia, de justícia i de llibertat, de perdó i de reconciliació. La fe cristiana, amant, com el qui més, de la dignitat i de la llibertat de la persona humana, com ha fet al llarg dels segles, ens torna a fer present la seva invitació a ser artesans de pau. La pau és un do que rebem de Déu mateix. Sant Pau ens diu: *Crist és la nostra pau* (Ef 2,14). I sant Miquel dels Sants és un testimoni d'home de pau; la pau que brollava del seu cor i es feia expressió en la seva faç i en les seves obres. En aquest moment de la nostra història —però no pas menys que en altres moments— se'ns demana, doncs, als cristians un cor gran, un cor magnànim, capaç d'abraçar tothom, sense distincions, tant de cultura com de religió o de política. Posar barreres que ens separin els uns dels altres, tancar la mà o el cor a algú per raons ideològiques, és el camí que mai no hauríem de fressar els qui portem el nom de cristians; ni tampoc cap persona que estimi la dignitat i la llibertat de les persones. La dignitat de cada persona, juntament amb la seva llibertat, cap

poder no podrà arrabassar-la mai. La dignitat i la llibertat ens ve donada amb la condició de persona humana; els estats no les donen, solament les han de reconèixer i les han de vetllar. La dignitat de tota persona li prové de Déu mateix que l'ha estimada i, per això, l'ha creada. Una dignitat, la de tota persona, que pren més força, si pot ser, com més feble és aquesta. El primer i fonamental pas per a la pau és el respecte de l'altre i l'estima de la seva vida i la seva llibertat; i això, encara més, quan la persona humana està en la debilitat del si matern, de la infància, de la malaltia, de la seva condició d'emigrant o refugiat, de la seva ancianitat. Que no imperi mai entre nosaltres la cultura de la mort! Que estimem la vida humana, tota vida humana! Que la defensem, que en tinguem cura, que l'acollim, que l'acompanyem! Que a ningú no li manqui l'estimació dels qui té a prop i de tota la societat, la qual mostrarà la seva grandesa en l'atenció als més febles i als més pobres.

Sant Miquel dels Sants és un testimoni de pau i de caritat. Ell és el nostre patró, el nostre model, el nostre intercessor! I perquè creiem en la vida eterna li podem demanar que ens ajudi i li podem preguntar quina fou la font en què ell va beure per a viure en la santedat cristiana, que s'expressa principalment en la pau i l'amor. Evidentment, la seva resposta és Déu mateix, però no un déu qualsevol, sinó el qui es manifesta plenament en el rostre humà de Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, fet home per la nostra salvació. El trobament amb Déu, que ell va viure des de la seva més tendra infància, fou la font de la pau en el seu cor, de la tranquil·litat de l'ànima — com ell l'anomenava—. Una pau en el fons del cor. Una pau que, encara que la persona passi per moltes i greus dificultats, es manté; ja que està ancorada en l'amor de Déu, el nostre Pare, que no abandona mai ni un de sol dels seus fills. Ell expressava, en una de les seves cartes, sobre aquesta pau: «Aquí la caritat es troba molt en el seu punt just i desterra d'ells el temor. No hi arriben tempestats ni impressions peregrines que puguin pertorbar la pau... Encara que visquin, ja no són ells els qui viuen, sinó que Crist viu en ells, el qual regeix i governa les seves accions.»

En una societat com la nostra, i des de fa molts anys, encisen aquells cants de sirena d'orientalisme en la recerca d'espiritualitats. El testimoniatge de sant Miquel dels Sants és ben actual: el que dóna la pau en el cor, el que dóna força per a continuar caminant, malgrat les dificultats i les contrarietats, el que és fonament dels valors autèntics; aquells valors que perduren sempre, malgrat les modes i les circumstàncies. No poden donar l'autèntica pau que sadolla el cor humà les soles tècniques físiques o psicològiques que ens fan mirar-nos a nosaltres mateixos, sinó el trobament amb aquell que ens estima i vol donar-nos el seu amor i la seva pau, amb el perdó dels nostres pecats i la força per a perdonar i estimar sempre. Tancant-nos a Déu i als altres no podrem trobar mai

el sentit profund de la nostra vida ni podrem reeixir en la construcció d'un món més humà i més just.

Sant Miquel es va deixar portar per Déu i es va anant endinsant en el seu corrent de pau i d'amor que ens arriben a cada generació i a cada persona per mitjà dels signes pobres de l'Església, els sagraments i la pregària. Ell, Miquel Argemí, fou portat al sagrament del baptisme, en aquest mateix lloc, encara que en diferent edificació, de la catedral de Sant Pere. Al temple de Santa Maria de la Rodona, situada on després farem expressió popular de la nostra alegria per la festa de Sant Miquel dels Sants, en el respecte dels uns pels altres i en la joia de ser conciutadans d'aquesta ciutat de Vic; en aquest temple, ell, de braços del seu pare, venia a cantar les lloances a Maria cada dissabte. Al sepulcre del bisbe sant de la diòcesi, sant Bernat Calbó, va presentar la seva pregària d'intercessió pel seu germà que estava malalt, i així, en tants temples de la ciutat. Solament vull fer esment del pedró de la Guia, on, ben jovenet, el nostre sant Miquel va ratificar el vot de castedat per a viure sempre per al Senyor, estimant-lo amb tot el seu cos i la seva ànima. I així fou tota la seva vida, en una cursa de més i més fidelitat a Déu i a la seva voluntat. Ell deia moltes vegades: «No solament he de voler allò que Déu vol, sinó que he de voler el que Déu vol que jo vulgui.» El Serafí d'Ausona s'anava submergint cada dia més en l'oceà de l'oració i en l'exercici continu de la presència de Déu.

I en aquesta cursa de més i més amor a Déu, de més i més fidelitat a Déu i a la seva voluntat, apareixen les obres pròpies de la caritat, de l'amor envers els germans. Donava seguides mostres de gran caritat al proïsme, lliurant-se amb tot el cor a consolar-lo en l'aflicció i ajudar-lo en els treballs, i, sobretot, encaminant les ànimes per les rutes de l'amor de Déu i de la vida eterna. Com diu un testimoni: «No podia assabentar-se del sofriment de ningú sense mostrar un particular sentiment.» I així fou en el temps de la vida de família a Vic, fent almoines als pobres i necessitats de la ciutat; i com a religiós trinitari, en l'atenció als pobres, i en la caritat amb els seus germans religiosos, de manera especial amb els malalts, dedicant-los temps i atenció. Recordem el fet que, quan hi va haver un religiós greument malalt amb nafres a les cames, plenes de pus i amb fetor, sant Miquel dels Sants, amb caritat, va besar les ferides del malalt i les va amorosir, a fi d'alleugerir el sofriment i propiciar la guarició. Amb tothom es donava per donar-los consol i esperança, tant pobres com rics, en llurs treballs i tribulacions. Però també la seva caritat es feia zel apostòlic i evangelitzador. Fou sempre un activíssim apòstol. Per al bé de les ànimes tractava la gent, en el convent i a fora.

Vull, per acabar aquestes meves paraules en l'ofici de sant Miquel dels Sants, referir-me als seus darrers dies, fent esment del fet de la compassió del nostre sant Patró uns mesos abans, quan un senyor de Valladolid estava malat de

quartanes, febres periòdiques i tenint un plet important, sant Miquel es va oferir a pregar per aquell senyor i demanar que la seva malaltia passés a ell. I així fou. Li va manifestar després: «De manera que vostra paternitat m'ha pres les meves quartanes i se les ha volgudes quedar.» A la qual cosa el sant va respondre amb un somrís. Si aquest fet ocorregué a l'estiu, el 31 de març de 1625, aquell any, dilluns de Pasqua, quan fra Miquel dels Sant tenia trenta-tres anys, va agafar una febre tifoide, que en poc dies el va portar a lliurar la seva ànima a Déu. Durant el temps de la malaltia, com és propi de tot cristià, va rebre la unció dels malalts i el sant viàtic i va donar testimoniatge de paciència d'una manera meravellosa. La malaltia havia de produir-li una contínua inquietud i una set abrusadora; mai, però, no va exhalar ni un plany ni va demanar res que pogués alleujar-lo. Mostrava tanta pau i tranquil·litat que semblava que no estigués gens malalt. Qui en la seva vida va cercar la pau de Déu i la comunicava als altres, amb l'amor i la compassió, moria amb aquesta pau i aquest consol. Ben poc passava de mitjanit, del dia 10 d'abril, quan, en dir senzillament: «Crec en Déu, espero en Déu, amo Déu. Em pesa, Senyor d'haver-vos ofès» i, després d'haver aixecat els ulls al cel, va expirar, tenint el Sant Crist a les mans.

Estimats vigatans i vigatanes, lloem el Senyor en la vida i en la mort de sant Miquel dels Sants i demanem la seva intercessió: sant Miquel dels Sants, fill i patró de la ciutat de Vic, pregueu per nosaltres!